

Beyazın Zaferi

– Dilaraaksoy · 20 Ocak 2026

Yokluğundan sonra dünya nihayet beyaza bulandı ve katmerlenen zamanın siyah boşluğundan beyazlara çıktığında yolum; mutluluğu asılı kalan anlardan çekip aldım. Artık sana hiçbir borcum yok. Ne gülüşüm ne sesim ne güzelliğim ne de mutsuzluğum sana ait değil. Acım bile kendinde bir değer artık... Bembeyaz ve iri taneli düşerken karlar, cebimde seni unutmaktan aşırıldığım yenilikler heyecanla kıpırdamaya başladı. Bu hikâye; ölmek üzere olan ve her yolu denesem de “çıkamaz sokaklarda var olmalı bu sevda” dediğin o güzergâhta artık. Yollarımız aynı olmadı; hiçbir zaman ve hiçbir şartla. Ben o yolu seninle yürümek isterken tümseklerden atlayan bir tek bendim. Sen, merdiven bile çıkmadın. Şimdi sevdiğim; mutluluklarımın resmi sabahlarına resmiyet kazandıran ve seni daha az düşündüğüm bu gecelerde, susuşuma yeni bir rekor kazandırdım. Susmak; sevdayı bir duvardan alıp öteki duvara fırlatmak ve can havliyle değil, gerçek bir istekle ayrılığı çağırmasıdır artık. Sesimi duydu. Bana geldi, beni sevdi. Dünyamı beyaza boyadı. Seni sevdiğim o mutlu günlerimi, senli benli zamanların karsambacı yaptım. Yedim. Yüreğim dondu. Zaten kendi başına çok yanmıştı garibim... Sığ, sıradan duygularının saklambaç törenlerine katılmayacağım; çünkü ben derin sevmeyi sever, derin severim. Okyanusun kendisiyim. Bir pula satılmaz benim duygularım. Hakkım; sana helal olan her sonun başlangıcında yine seni buldu. Bir kez daha helali hoş olsun. İçimin yandığı kadar dışım aydınlık yollarda çare aradıysa bu tamamen bir feryadın bin yerimden yaralayış sebebi olmaması içindi; sen üstüne alınma. Yeşili bundan sonra en çok ve sadece kendi gözlerimde seveceğim.

Dilara AKSOY